

Regionálne Trampské Združenie - Pezinok

Malokarpatský občasník

ročník 6

1/2014

Staré banské dielo - Malé Karpaty - limonitová kvapľová výzdoba.

KAMARÁTI, KAMARÁTKY!

REGIONÁLNE TRAMPSKÉ ZDRUŽENIE PEZINOK

Vás pozýva na 10. ročník Marcového pochodu. Zraz na Pezinskej Babe v sobotu 1. marca 2014 v čase od 9:00 do 10:00 hod., na chate Korenný vrch. Odchod podľa dohody najskôr o 10:00 hod.

Odchody autobusov:

Pezinok námestie:	8:12 hod	9:10 hod
Príchod Pezinská Baba	8:40 hod	9:40 hod

Výprava pred vstupom do podzemia

Netopiere 2013

V nedeľu 22.12.2013 sme boli znova v jednej starej banskej štôlne v Malých Karpatoch nad Pezinkom počítať zimujúce netopiere. Zišli sme sa priamo na mieste: Krivý, Lewis, Brko,

Danka, Gula, Cvrko, Peťko a ja (Rendy). Na začiatku štôlne, ako každý rok sme našli niekoľko kusov zimujúcej mory pivničnej

Vstup do podzemia

(*Scoliopteryx libathrix*). Hlbšie boli vo vývrtoch schované dve uchane čierne (*Barbastella barbastella*), kúsok ďalej dva netopiere vodné (*Myotis daubentoni*) a jeden jedinec podkovára krpatého (*Rhinolophus hipposideros*). Okrem netopierov je to možné vidieť aj limonitovú kvapľovú výzdobu, ktorá sa každý rok formuje presakujúcou vodou. Sobotňajšie stretnutie sme ukončili spoločnou fotkou pred štôľňou a krátkym zastavením na Blatine.

Rendy

Brko, Petrik a Rendy pri hľadani netopierov v trhlínach a závrtch

Rozlúčili sme sa s kamarátmi!

s kamarátom „Pupíkom“ Dušanom

Zamečníkom, ktorý nás navždy opustil 11.1.2014
vo veku 42 rokov. Rozlúčka sa konala 17.1.2014 na

cintoríne v Brne.

Manželka Jarka a dcérka Saška ďakujú touto cestou za
prejavenú sústrasť a kondolencie.

* * *

*V PIETE vo Feribe - Bratislave Prievoze sme sa 31. januára
2014 rozlúčili s kamarátom*

Dlhým Džonom – Jánom Mérim

**20.2.1951 – 24.1.2014*

*Členom trampskej osady Biely rys. Na posledný vander
prišli Dlhého Džona odprevadiť kamaráti nielen z Feriby -
Prievozu a Bratislavy, ale aj kamaráti z Trnavy, Modry a Pezinka.*

Obrázky z dejín národa trampského po Druhej svetovej válce.

Následujúci vzpomínky na svoje trampovanie napsal Kapitán Kid pred päťmi lety
a na internete se objavujú poprvé. Byly psány pro trampský časopis Puchejř do
tehdejší rubriky Z ešusu Kapitána Kida.

Hlavně ode mě nečekejte vědeckou studii; nejsem
historik a trampem taky nejsem od narození jako
mnozí z vás; dokonce možná ani nezůstanu
trampem nadsmrti, jelikož se mi jako už
věkovitému a příslušně rozvrzanému kmetu nejeví
potřebné ani prospěšné s rancem
nepostradatelných zbytečností vrávorat pralesem
na svůj dávný camp, který byl obyčejnou pasekou,
dokud jsem tam před padesáti nebo kolika lety
nepřišel s kamarády já a nepokřtil ho Bublavý
kaňon, Bonanza, Orlí hnízdo případně jinak podle
kdovíjakého rodokapsu, a který se opět změnil

v obyčejnou paseku, až vědomí o něm a vzpomínky na něj se vytratí. Což
nastane u všech podobných míst brzy po tom, co se navždy vytratíme my,
pamětníci... A kde že bylo to slavné tábořiště chlapců z Rykatada, dědečku?
– Jo, milej zlatej, někde tuhle, kde tenkrát nebyly ty stromy. Nebo snad támhle,
co bejvaly? Kdepak – dneska už to tady vypadá úplně jinak...

Místo přesných údajů a dat se ode mě dočkáte spíš obrázků ze života jednoho z vás (tím myslím sebe) na pozadí historických událostí. Takový pan Alexandre Dumas na takové pozadí namaloval Tři mušketýry i Hraběte Monte Cristo. A já mám proti těmhle zasloužilým hrdinům dokonce výhodu. Mě si nikdo nevymyslel (i Kapitána Kida jsem si vlastně vymyslel sám) a moje stopy lze najít (co to kecám, nelze; ale jsou tam) dokonce i v předválečné republice: na Posázavské stezce, ve Svatojanských proudech i na palubách slavné vltavské flotily v čele s Primátorem Dittrichem – a hlavně na dně přehrady v Petrovickém (pro skauty „Větrném“) údolí, kde jsem se ráchal v Botiči, kde mi tatínek svým mnohaželízkovým nožem vyráběl a stavěl vždy nové mlýnky... Chytali jsme tam spolu mrňavé rybičky, brali jsme si je domů do malého akvária a pak je zase nosili zpátky a pouštěli do potoka; později jsem v tom akváriu přechovával čolky neboli salamandry (my kluci ze Skalky jsme jim říkali saláti), kteří v hojném množství žili v betonových odvodňovacích stružkách u dráhy poblíž háječku, kam jsme později za letních večerů chodili na svá první rande... Tehdy jsem o trampingu jako takovém nevěděl zhola nic;

a jelikož ani tatínek mi o trampech nic nevykládal, byť mě vodil po místech trampům známých, musím připustit, že trampem taky nebyl. Byl Žižkovák, nejdřív ze Zásobovací zahrady, později z obecních domů v Biskupcově ulici pod Židovskými pecemi a chodil do týchž hospod jako Franta Sauer, Jaroslav Hašek i Zdeněk Matěj Kuděj, což sice taky trampové (v současném smyslu) nebyli, ale přečteme-li si Kudějova Sida či vyprávění Ve dvou se to lépe táhne, lze připustit, že byli předchůdci, ne-li věrozvěsty svobodného tuláctví pro generaci o pár let mladší. Tenkrát ještě nebyly biografy a filmy s Tomem Mixem, takže se prostě couralo jen tak, aniž by se v pralesích zakládaly Bonanzy

a Orlí hnízda. Pak se přehnala první světová válka a nastalo to slavné trampské dvacetiletí, o kterém toho bylo napsáno dost a dost, pokaždé jinak, ale skoro vždycky s jaksí rozmazaným koncem: Snad jsou dnes nějakí... končivaly

podobné studie; mladí snad budou následovat... Zpívalo se: ... už je nás tak nějak málo, naše řady prořídly... a vždycky to znělo trochu jako: Oni to neumějí jako my, neberou to vážně jako my, jejich kamarádství není tak ryzí, jako bylo naše, a jejich písně jsou nemelodické, hlučné a hlavně: vůbec nejsou tramské! (Co bylo nebo nebylo tramské, o tom by se dalo zbytečně diskutovat donekonečna a také to není smyslem mých úvah, přestože se tomu později možná nevyhnu.)

Pomyslný zlatý věk trampingu ukončila druhá světová válka. Hlavní představitelé a guruové úvodního dvacetiletí ji vesměs přežili; když skončila, uplynulo teprve něco málo přes dvacet let od vzniku Vlajky bratří Kordů (srovnejte: moje Krinolína je dnes už padesát let stará!). Po válce tramská činnost samozřejmě pokračovala tam, kde vlastně nikdy nepřestala. I za okupace se trampovalo, jen potlachy a další tramské podniky se omezily, jinde trampové přešli do ilegality nebo zakládali naivní odbojové skupiny a pykali za to mnohdy krutě – ale i o tom už psali jiní, zasvěcenější, a nijak to nesouvisí s tím, jak jsem trampingu na pozadí dějinných událostí viděl a posléze i prožíval já.

Kluci ze Skalky, pozdější T.O. Blüewhite star: Eddy, Shorty, šerif Pedro, Dlouhoprstý Dan (chybí Charlie, ale ten na nic nehrál a často zlobil. Rok 1956.

Myslím, že u každého z nás to začalo touhou pro dobrodružství. Ještě než nás umravnila tehdejší dvouletá vojna, páchali jsme hrdinské kousky, pitomé, jako jsme byli i my sami; a tak nejen že jsem se díky dobrému kamarádu naučil jezdit na kole, hrát na kytaru a zbavil se trémy při zpěvu, ale brzy nato jsem také potkal svého démona-našeptavače, jakého v době dospívání zákonitě potká každý, a jen na jeho touze po dobrodružství, ať je jakékoli, záleží, jak dalece onomu démonu podlehne. U mě to došlo tak daleko, že jsem posléze nedobrovolně strávil delší čas na stavbě přehrady Přísečnice, sídliště v Ostrově i Kulturního domu v Jáchymově a přičichl si i k těžbě uranu hluboko pod zemí; ne snad pro názory či přesvědčení, ale pro vlastní postpubertální pitomost.

Ale právě tam jsem se poprvé setkal se skutečným trampem. Říkal si Shorty.

Fičel krutý, pozdně podzimní krušnohorský vichorec a my nosili nějaké klády přes louku se žlutou uvadlou trávou odněkud někam – na tom už dnes nesejde. V partě, se kterou jsme se v půli té louky pravidelně potkávali, chodil kluk-sympaťák, krk omotaný šálou z kusu deky; všiml jsem si ho nejen proto, že to jaksi všechno bral s humorem, ale taky protože měl jedno obočí trvale nadzdvižené v jakémsi namalovaném werichovském úsměšku (jak jsem se dověděl později, spadlo s ním a několika láhvemi s kyslíkem a plynem lešení, flašky vybuchly a jedna střešina mu nakřápla lebku). Jmenoval se Jan a říkal si Shorty; a protože jsem hrál na kytaru, spřátelili jsme se, byť jsem byl o pár let mladší.

Jednomu chlápku, který seděl už od první republiky za vraždu nevěrné milenky, jsem často pěl s doprovodem staré zapomenuté kytary za cigáro Máňu a otrlý vrah přitom plakal do piva... a tak dále, zvali si mě, abych zahrál, takže mi Shorty začal říkat „Zpívající Kid“ (to je poprvé, co píšu pravdu o vzniku podstatné části mé přezdívky). Záhy se přidal další kamarád (jeho jméno jsem zapomněl, tak třeba Tom) a tázal se: „Neuměl bys složit melodii na takovou trampskou píseň, co jsem vymyslel...?“ Já na to, že to můžu zkusit, ale sám jsem z typicky trampských písniček znal jen to, co zpívali i skauti: Vlajku, Niagaru, Ascalonu a pár dalších; a tak jsem se jal snovat a-mollem počínaje na Tomův text: „Když v noci nad Sázavou vzplane měsíc bílý / a paprsek svůj do vln ponoří / já tiše vzpomínám na nejkrásnější chvíli / o které kytara tak sladce hovoří / Když na vodě se malé keňu houpá / píseň mé touhy do oblaků stoupá...“ Uááá...! Řval bych smíchy, kdyby to nebylo tak dojemné; nemyslíte, že to v sobě muselo mít jakousi primitivní genialitu, když jsem to za šedesát let nezapomněl?! O desítky let později, když mi bard Joska Hlaváček z Police nad Metují předváděl, JAK má vypadat trampská píseň, bylo to tak nápadně podobné, až jsem si pomyslel, jestli to tenkrát nebyl on... Ale abych neztratil nit: Z vyprávění Shortyho o jeho otci, jemuž objevil už jako kluk ve skříni „uniformu šerifa osady Ascalona“ (tak to skutečně řekl) a z poznámek Toma o tom, jak se v Údolí obrů stříleli ostrými s Bobem Hurikánem o srdce jisté

dívky (a dalších drsných historek, které si oba zřejmě pro mě vymýšleli) jsem jako naivní (byť zpívající) Kid nabyl dojmu, že správný tramp nosí na hlavě stetson, má plné ruce bouchaček a trampové jsou především jakýsi zakázaný, ilegální spolek s takřka odbojovým posláním... Je třeba říct, že do té doby jsem živého trampa neviděl a znal jen jejich idealizované představitele z Inгриšova Veselého učení na kytaru (mimo jiné jedné z nejlepších kytarových škol, jaké se mi v životě dostaly do ruky).

Svůj názor na trampstvo jsem si nikterak nepoopravil ani na vojně, pro mě následující vzápětí po praxi v Jáchymově; ti rádoby trampové, které jsem jako voják poznal (bylo jich pár včetně jednoho důstojníka) mi sice rozšířili repertoár; na popud jednoho z nich jsem se začal učit barré styl a zvládl i zběsilou rumbu „Mé děvče mexické, nebuď tak nelidské...“ Ale o trampech jsem pořád měl jen neurčité představy jako o něčem, co v první polovině 50. let přinejmenším není žádoucí a je lepší o tom nemluvit nahlas. Pak jsem se z vojny vrátil a překvapeně zíral, že kluci z naší ulice dospěli, zpívají a hrají na kytary a začali v partě jezdit kamsi „na čundry“. Trošku mě to vyvedlo z míry – hleděl jsem poněkud vyjeveně na jejich zteřelé vysoké kanady (kupovaly se po

Jeden z tehdy oblíbených bráskových campů – Bílá skála

bazarech, jeden takový, speciálně obuvní, byl na rohu U Bulhara), manšestráky a kostkované košile, též podivné dlouhé ruksaky snýtované z celt... Ale pak jsem s nimi a s kytarou zašel „na most“ – je tam ještě dnes, na konci Skalky hned za průchodem pod Jižní spojkou – s kytarou... Zahráli jsme si a zazpívali a padli jsme si do noty. Znali spoustu písniček, které jsem nikdy neslyšel... A hned na mě, že jim můj hlas chyběl, a že s nimi musím na čundr a na potlach a do hospody a tak dále... A mně pořád nešlo do hlavy: Jak to, že přísní rodičové, dlouhá léta shlížející na kamarádění svých synáčků se mnou nevlídně, teď stejné synáčky (o málo starší) klidně pouštějí kamsi mezi tu podezřelou trampskou bandu?! (Klukům tehdy bylo kolem sedmnácti, mně bylo dvaadvacet.)

Pro zajímavost – co jsme zpívali: Mexiko, Ruty šuty, Starou stezku, Oděskou krčmu, Můj wigwam, Indiánskou lásku, Bílé skály, Cherokee... Většinu těch písniček jsem padesát let nato nahrál na CD Dávno již a Staré trampské písně. Zajímavé pro dnešní trampy může být, že tehdy zpívala takřka každá parta nebo osada s doprovodem kytary či více kytar; tu a tam se objevila mandolína nebo banjo, a to vesměs tenor, někdy s baryton-uke laděním (E, H, G, D), zásadně bez kontrabasu či snad houslí, o píšťalkách ani nemluví, to byly vysmívané a netrampské nástroje – ale na rozdíl ode dneška hráli a zpívali všichni stejný repertoár, tu a tam doplňovaný novou písničkou od osvědčených firem: Tonyho Hořínka, Pedra Muchy, Jendy Korďy atd. Namátkou jmenuju aspoň dvě takové novinky, které jsme si okamžitě všichni opisovali a učili se je: Vlachovka a Svatojánské proudy... Těm zpívajícím partám se neříkalo kapela jako dneska. Málokde se zpívalo dvojhlasně. Vícehlas provozovaly jen poloprofesionální skupiny, jako byli Westmeni, Settleři, Dechnička – nebo zcela profesionální Lišáci a Kocourkovští učitelé (za správné zařazení neručím)... Kapitán Kid

Prevzaté z Trampského magazínu .cz

[Tramping z iného kúta Malých Karpát.](#)

XVII. Pokračovanie

[Z cancáka TO. ČUVAČI- Trnava.](#)

pokračovanie

[10.VIII.1968.](#)

Naše obavy z noci boli zbytočné. Spalo sa nám tak dobre, že sme vstali až okolo deviatej. Zjedli sme po kúsku suchého chleba a vybrali sme sa na okružnú túru: Kláštorisko, Kysel', výstup na Vyšný Kysel', Kláštorisko. So sebou sme si zobrali len chlieb, ešus a fotoaparát. Zišli sme strminou, ktorá nám včera dala toľko roboty a dolu pri potoku sme si každý uvarili misu drzkovej polievky. Prešli sme len niekoľko metrov smerom do rokliny a začala búrka.

Vyššie polhodiny sme čakali pod stromom a keď dážď utíchol, pokračovali sme v ceste. Príroda bola nádherná, ale veľa času sme museli venovať tomu kade ideme, lebo po daždi bolo veľmi klzké a chodníkom boli neraz aj kamene a brvná v potoku. Aj tak sa každý z nás namočil. Prvý vodopád nedal na seba dlho čakať. Rebríkom sme ponad neho preliezli a tu sa začínal pravý raj. Pridŕžajúc sa reťazí v stene štvornožky sme napredovali po kameňoch a rebríkoch, pod nami hučali vodopády, skaly po oboch stranách boli vysoké asi tak 50 metrov, tie sa na vrchu skoro spájali. Len čo sme vyšli z tohto tunela, zostali sme stáť ohúrený pohľadom na obrovský vodopád, ktorý sa z 50metrovej výšky rútil k našim nohám. Rebríkom sme sa vyškriabali hore a hodnú chvíľu sme sa pozerali na fantastický kaňon pod nami. Práve sa znovu rozpršalo tak sme sa rýchlo pobrali na Kláštorisko. Zaliezli sme do mokrého stanu a plný dojemov sme asi pol štvrtej zaspali, celí premočení. Večer sme išli do reštaurácie. Pretože sme dnes ešte nič neminuli, mohli sme si dovoliť lepšiu večeru. Johnny a Ben si dali po 15 dkg ovčieho syra, Čigro, ktorý je vždy najviac hladný, spišskú klobásu a 10 dkg syra a každý pivo. Zobrali sme si aj jeden chlieb na zajtra. Keď sme po záverečnej opustili jedáleň, najviac sa smial Čigro, lebo mu hlavný zabudol započítať spišskú klobásu, čo robilo aspoň 8 Kčs. Líhame si asi o deviatej. Zajtra skoro ráno odchádzame smerom na Kláštorskú roklinu. Za ňou sa rozdelíme: Ben ide do Vydrníku na vlak do Popradu a odtiaľ stopom domov, Johnny a Čigro na Tomášovský výhľad a ďalej na Čingov.

11.VIII.1968.

Je síce nedeľa, ale pre nás celkom nesviatočný deň. Už niekoľko dní s prestávkami prší, preto aj noc bola dosť nepríjemná. Museli sme pobaliť ešte trocha mokré cesty a tak sme sa vydali na poslednú spoločnú cestu s Benom. Obstojný chodník, často aj nebezpečný, lebo bol značne klzký nás priviedol k prielomu Hornádu. Na druhú stranu Hornádu sme sa dostali po zaujímavom lanovom moste. Jeho hojdanie pri chôdzi vyvolávalo rôzne pocity. Bolo to celkom príjemné, ale pohľad do značnej hĺbky pod nami, kde sa valil mútny Hornád nás dokázal priviesť aj na iné myšlienky. Teraz nasledovalo malé poblúdenie. Včas sme však našli našu značku a už sme sa škriabali hore. Na vrchole sa naše cesty rozišli. Čuvač Ben sa dal na cestu do údolia a domov. Čigro a Johnny sa dali opačným smerom po hrebeni. Posledné stisky rúk, pozdravy do Trnavy a najveselší Čuvač odišiel. Cesta po hrebeni bola dobrá, ibaže sme sa poriadne zamočili od mokrých kríkov. Také niečo nás však už dávno nevie vyviesť z rovnováhy. Stále sme nachádzali krásne hríby a Čigro len spomínal aký raj by to bol pre jeho fotra. Celkom nečakane sme prišli na

Tomášovský výhl'ad. Je to rozkošná skalná plošina a hneď za ňou priepasť, ktorej steny sú vďačným tréningovým terénom pre horolezcov. Odtiaľ to bolo už len kúsok do Čingova. Tu nás prekvapilo slniečko, hoci len na chvíľu, ale predsa.. Poslali sme posledné pohľadnice a s chuťou sme sa naobedovali. Náš obed bolo totiž mlieko s chlebom. Hneď sme na to aj doplatili. Len čo sme postavili stan, začalo pršať a vtedy nám mlieko spôsobilo značné starosti. Poriadne nás to prehnalo. Počasie sa stále nemieni zlepšiť. Chceme zostať v Čingove a podnikat' kratšie výpady do okolia. Večera pozostávala ako často krát zo suchého chleba. Premočený stan, vlhká zem a dosť prázdne žalúdky nevešteli nič príjemného na nasledujúcu noc.

12.VIII.1968.

Máme za sebou zatiaľ najchladnejšiu noc. Zima nás prebudila už skoro ráno a tak sme každú chvíľu vyzerali von, kedy už vyjde slnko.

Očakávali sme ho s veľkou nádejou, ktorú ešte posilňovala pomerne jasná obloha. Nakoniec sme sa predsa len dočkali. Hneď bolo všetko veselšie. Nechýbalo nám už nič iné, len mlieko na raňajky, toho sme sa však už nedočkali. Preto si Johnny kúpil polovičku chleba a Čigro celý s klobásou. Raňajky sa na vlas podobali včerajšej večeri, zato na obed sme si to vynahradili. Každý sme si navarili za ešus polievky s dvojnásobnou dávkou a Čigro mal k tomu aj klobásu. Tá bola asi príčinou jeho mohutnej sliny lebo si ich dal hneď tri. Johnny sa zmohol len na dve malinovky, ale potom sa už ledva hýbal, lebo mu prekážal preplnený žalúdok . Dnes sme si dovolili nevídaný luxus. Kúpili sme si Olympie a cukríky. Čigro má nádej minúť trinásť korún. To tu tiež nebolo. Celkom vážne rozmyšľame nad tým, že zajtra začneme cestu domov. Ešte sme sa nedohodli. Rozhodneme sa až zajtra.

13.VIII.1968.

Aj druhá noc na Čingove bola značne chladná. Znova sa opakovalo túžobné na slnko vyčkávanie. Rozhodli sme sa ísť pomaly domov. Raňajky sa nám príjemne stotožnili z obedom v podobe poslednej polievky. Bola to ale kaša – jedna radosť. Vlado bol po pol ešuse hotový. Johnny ho zmohol celý. Zoznámili sme sa z vandrákmi z Modry. Jeden z nich Ali sa pozná s Pardálmi. Keď sme konečne všetko poupratovali a pobalili, mohol sa začať náš návrat. Asi po desiatich kilometroch to s nami vyzeralo biele. Autá nebrali a tak sme stále šlapali ďalej. Nakoniec nás pri Janovciach bez stopovania zobral nákladiak (RNT) až do Popradu. Tam sme kúpili nový film, lebo máme obavy z prvého nič nebude. Chceme spraviť ešte zopár snímok. Johnny si kúpil chleba, obidvaja

lekvár a kekxy „Vafle“. Dá sa povedať, že jedlo je na úrovni. Potom nás ale čakalo pekné šlapanie do hôr za Svit kde prespíme. Vo Svite mal Johnny malý incident. Boli vo výčape na malinovke. Jeden, asi opitý, starší muž bol rozhodnutý zavolať strážnika a dať ho ostriať. Zajtra by sme chceli byť v Žiline.

14.VIII.1968.

Dnešná noc prekonala všetky, čo sa do chladna. Náš deň sa začal už po polnoci. Keď nás chlad vyhnal z diek a cielt a začala sa nočná rozcvička. Zarosili sme si tenisky až nám normálne mrzli nohy. Tvrdý chlieb na raňajky nám vôbec nevadil, lebo zuby nám od zimy cvakali trojnásobnou silou. Slnko bolo znovu našim spasiteľom. Keď sme sa konečne trocha zohriali, zbalili sme veci a zišli sme na cestu. Museli sme ísť ešte pekný kus cesty, kým nám zastavilo nákladné auto (RNT). To sa zasa usmialo šťastie na Čigra. Cestovali sme ešte s jedným výletníkom z Kežmarku, ktorý išiel tiež do Žiliny. Pár kilometrov pred Martinom sme zostali znovu na ceste. Asi dve hodiny sa nám nepodarilo nič stopnúť. Čigro zaspal a Johnny medzitým stopol Gazík. Ten nás zobral až do Žiliny. Prvá cesta viedla k pivu. Prešli sme celú Žilinu. To bol tiež riadny kus cesty. Nakoniec sme našli nie veľmi ideálne miesto za Žilinou. Začalo trochu pršať tak sme rýchlo postavili stan. Aj tak vyzerá. Pri písaní denníka sme spozorovali veвериčku. Zajtra ak nepôjdu stopy, skúsime naskočiť na nákladný vlak.

15.VIII.1968

Posledná noc na vandri bola výborná. Dobre sme sa vyspali. Keď sme sa konečne pobalili na naše prekvapenie hneď pri nás zastavil nákladný vlak. Vôbec sme neváhali a naskočili sme do prvého prázdneho vagóna. Veľmi sme sa ale netešili, lebo naša cesta skončila dosť skoro. Asi po 10-tych km nás v nejakej dedine odstavili a zobrali nám lokomotívu. Mali sme šťastie, že nás nechytli esembáci. Nemajú radi loko trampov. Nezostávalo nám nič iné ako znovu ísť na cestu. V blízkej dedine sme zahasili smäd nejakou liečivou. Stopovanie išlo zle. Čigro už zúfal, keď mu nečakane a na naše veľké prekvapenie zastavil Žuk. Bolo tam už zopár trampov. Bol to stop ako sa patrí, zobral nás až po Trenčín. Tam Johnny stopol Tatru 111 až do Piešťan. Len čo sme prešli cez Piešťany začalo poriadne pršať a hneď sme boli mokří. V tomto psom počasí sa Johnymu podaril rozhodujúci stop do Trnavy. Bolo na ňom už zopár chalanov. Čepel nás vysadil pri pumpe na Kopánke. Na námestí sme sa rozišli a tak sa skončil prvý vander Čuvačov.

Trampeká osada Čuvači – Trnava

V minulom vydaní sme uviedli, že sme dostali prísľub o poskytnutí ďalších informácií o tejto osade a tak

kamarát Bača pripravil čo to o osade aj do tohto vydania. Trampeká osada ČUVAČI vznikla 1.8.1968. Jej zakladateľmi boli Beno, Johnny, a Čigro. Hneď po založení sa táto partia vypravila na veľký vander do Slovenského

raja, z ktorého sa zachoval cancák, ktorý sme v dvoch častiach zverejnili. V tom roku ešte prechodili celé Malé Karpaty, a tiež aj iné lokality. V roku 1969 prijali do osady kamarátov Škoblu z TO. Pardáli, Mydla a Brišgu a v roku 1970 Kamaráta Baču z TO. Bieli Supi. Krátko na to bol v roku 1971 za šerifa

osady zvolený Čigro. Ich osadným flekom bola stará hájovňa Holint. Túto hájovňu obývali spolu s trampskými osadami Biely rys, Šedý grizly, Biely supi, Pardáli, TS. Tehura, Ruksak a ďalší trampi. Nebolo to však po vóli režimu a tak sa stalo, že v marci 1971, keď prišli na Holint Škobla s Bačom našli hájovňu úplne zničenú s povytŕhanými oknami a dverami. Idylka na Holinte sa tým pádom skončila. Leto v roku 1971 zavŕšili veľkým vandrom do Slovenského raja od Dediniek cez Geravy, Klauzy, Kláštorisko, sútoky Hornádu a potokov Veľký sokol, Suchá Belá, Biely potok na Čingov. Spolu STO. Roštún zažili neopakovateľné zážitky v tomto krásnom kúte Slovenska, ktorý im tak prirástol k srdcu, že sa

tam viackrát vrátili. Navštívili sme aj zákutia Nízkyh Tatier, okolie Tál'ov. S osadami Biely rys, Šedý grizly radi chodili aj do prírody v dunajských lesoch. Osadu začali rozdeľovať nástupy na zelené vandre, ktoré v tom období boli

splniť si „povinnosť voči vlasti“. Tí čo nenarukovali a zostali doma začali chodiť na Ascalonu, ktorá bola medzi Holintom a Žliabkami. Na Žliabkoch bola tiež hájovňa, ktorú dostali k dispozícii na užívanie za sadenie stromčekov a iných činností pri zveľad'ovaní lesa od lesnej správy Sološnica za spolupráce s lesníkom p. Michutom. O ich činnosti bolo písané vtedy aj v pravidelnej štvrtkovej prílohe „Pod modrou oblohou“ v denníku Ľud (č.22/1972).

Nezabudnuteľné zostanú sleziny, výročné ohne a rozlúčka na Ascalone s kamarátmi, ktorí odchádzali na vojnu. Dnes už len nostalgicky, spomienka na krásne zimné vandre na Žliabkoch, ale aj iných dávnych flekoch do Malých Karpát. Samozrejme, že medzitým chodievali na rôzne potluchy sleziny po Slovensku, na Bullovu lúku na Katarínke, kde robil ohne Biely Tesák, do račianskych hôr, na Zochovu chatu.

V roku 1983 odišiel Škobla spoznávať austrálsku prírodu hovorilo sa

tomu, že emigroval. Činnosť osady nezanikla chodievali na rôzne tramské šľapáky, hudobné slávnosti do Svojšíc, Na Stodolu Michala Tučného, Dobrofest v Trnave, ktorého bol Johny jeden z hlavných organizátorov. Niekoľko krát sa zúčastnili Vítania jari na Sklených hutách pod Holintom, či spoločných

Slovensko Českých potlachov, ako aj rôznych akcií na brehoch našej Veľkej rieky Dunaji.

Ako je to už dané život je krásny, ale krátky. Aj ich rady zasiahla smutná udalosť, ktorú sme už opísali v minulom vydaní. V decembri v roku 2010

odišiel na večný vander šerif Čigro, ktorý okrem chodenia na tramp s kamarátmi mal povolanie, v ktorom uplatňoval svoju nekonečnú lásku k prírode. Ako to už je život ide ďalej. Osada a osadníci sa sporadicky aj naďalej stretávajú aj keď už kamarát nie je medzi nimi je stále so spomienkami ich šerifom.

Informácie poskytol kamarát „Bača“- Ladislav Vozár, Zelenečská 61 Trnava, spracoval Lewis, január 2014. Redakcia MO.

JICARILLA-1963-2008

XI. Pokračovanie

Veľká rieka

Podstatná časť populácie trampov, čundrákov (ale i iných), ktorá začala chodiť von už v mladšom veku, t. j. okolo 10 – 12 rokov, a to bol i náš prípad v 50. rokoch minulého storočia, si vlastne ani neuvedomila to známe rečenie „ako ten čas letí“. Neskôr, akoby odrazu je tu dospelosť, u niekoho vojenčina, ale hlavne už tvrdá makačka, teda riadna robota. Veď ešte len pred „nedávnom“ sme sa po uliciach, parkoch, pivniciach, povalách, poliach a šutrových jamách hrali na pirátov, banditov, kovbojov a indiánov. Popri tom bolo u chlapcov zvykom zakladať si rôzne tajné spolky, bandy, ale samozrejme bez dievčat. Tie boli v tých časoch pre nás ešte akoby tabu.

V polovici 50. rokov sa začalo zlučovanie chlapčenských a dievčenských škôl do zmiešaných základných, takže sme sa zlúčili a trochu nám to skomplikovalo dovtedajší jednosmerný pohľad na chlapčenský svet. Do lesov a hájov v blízkom okolí mesta, najmä k Malému Dunaju, Pečni, Koliby, Horskému parku, Železnej studničke, Klepáča začalo chodiť stále viac zmiešaného spoločenstva. Najvypuklejšie sa to prejavilo keď „niekto“ zaviedol 8. marec ako štátny sviatok a vygumoval tak dávno tradičný májový Deň matiek – Mutertag. Takáto zmena však určite nikomu nevadila, skôr naopak, oslavovalo sa dvakrát, keďže sme si nemohli dovoliť uraziť matky, či babky. Najkrajšie marcové vychádzky do prírody, hlavne keď to padlo na sobotu či nedeľu, boli už samozrejme aj s babami, za mimoriadneho oteplenia, alebo aspoň za slnečného dňa, lebo marec bol často chladný a zamračený. Za „onoho“ času bolo toľko snežienok, že sa dali „kosiť“ a vyzerali ako biele koberce. Ľudia si ich ľahko nazbierali podľa potreby, i keď viazaničky v kvetinárstvach, alebo u babiek na ulici neboli drahé (1- 2 Kčs, fialky 2-5 kačky). Vzácnnejšie boli fialky, a kto našiel 5-6 kusov bol u dievčat kráľom (malým a nie nadlho). Oveľa väčším prínosom ako tie kvietky boli práve tie zdravotné pešie prechádzky a čerstvom vzduchu. Zaujímavé však bolo ako sa

neskôr ukázalo, že keď sme už vytvárali malé tramské osady, alebo aj bezmenné spoločenstvá z iných rajónov, skoro vždy sa sem – tam objavilo aj niekoľko chalanov, čo sme sa už zjari občas vídávali práve na takýchto vychádzkach za snežienkami, fialkami a neskôr konvalinkami. Trochu neskôr, ale predsa, sa medzi nami začali na celodennej vychádzke objavovať aj odvážnejšie dievčatá. Takže pomaličky začal padať aj náš neslávne známy chlapčenský a tiež spoločenský mýtus, že „baby na tramp nepatria“. Časom sa tento „zlovyk“ stal samozrejmosťou a dokonca sa u mnohých obrátil proti nám, čoho dôkazom bolo veľa zlatých obručí a detského plaču. Pravda zopár takých párov sa podnes tvári veľmi šťastne, alebo je to len u niekoho slepá závisť. Nič na tom nezmenia niektoré fakty a rokmi dávno zabudnuté krásne obdobia s ešte krajšími seňoritas, mučačinas, amazónas....

Soboty, vlastne to bol len poldeň a nedele sa nám čoskoro javili ako veľmi krátke (ako dnes už aj o piatok predĺžené víkendy). Takže kto mohol a hlavne chcel, vypadol z baraku aj cez týždeň a na bicykli bez blatníkov bol v lužnom lese za pol hodinu aj s občerstvením. Za suchého počasia sa dalo za hodinu doraziť aj na Kormorán! Bicák som zastrčil do najhustejšieho krovia a už som bol vo svojom živle. Pri potulkách sa mi „pošťastilo“ objaviť na jeleních chodníčkoch aj veľmi nebezpečné drôtené oká – pasce na vysokú. Tie menšie na bažanty a králikov zbadal v tej hustej tráve málokto (teda mimo majiteľa). V tej divočine sa nedala pozorovať zver ak ste boli dvaja, či viacerí, ale zato dvakrát nebezpečnejšie ak sa sám babrete s odstraňovaním drôtu len tak nožom bez klieští. Totižto prípadný príchod lesníka mohol riadne skomplikovať život práve pre podozrenie z kladenia pascí a to dokonca práve „pri čine“, alebo nasrdený „pán pytliak“ vás bude chcieť z diaľky odbachnúť za poškodzovanie „cudzej“ (jeho) veci. Takže pomohlo len dať si dvojnásobného bacha, alebo nebabrať! Podobnosť prípadov bola aj pri náhodnom náleze akéhokoľvek uhynutého zvieratá, len tam už platil spôsob komunikácie s hajným a pod., prípadne trvanie na overení príčiny úhynu zvere bez ostatných nepríjemných následkov. Každopádne ako vždy, aj dnes je osvedčený najlepší spôsob ochrany odchod z miesta nálezu, aj keď zvedavosť je veľká. Lenže kto častejšie chodí do lesov práve cez týždeň (v pracovných dňoch) aj viac vidí, počuje, zažije a dnes aj odfotí. Ale spokojný som bol aj keď som už ten zatratený bicák konečne našiel.

Tony Lovec

17. januára sa konalo - Posedenie pri country hudbe pri dobrej nálade a dobrom pivečku v pezinskom pivovare Barrel. Máte možnosť posúdiť sami na fotografiách na zadnej strane. Pre veľký úspech organizátori pripravujú aj v piatok 7. marca podobné posedenie s kapelou „Belasí“ (viď plagát). Viac informácií získate na tč: 0915/084328.

Redakcia

**POZÝVAME VÁS NA
 POSEDENIE PRI COUNTRY
 HUDBE S KAPĽOU**

BELLAŠI

**KDE: V PIVOVARSKÉJ
 REŠTAURÁCIÍ „BARREL“ PRI
 HYPERNOVE V PEZINKU**

KEDY: 7. 3. 2014 O: 19:00

Ročet miest obmedzený - vstup d: 5 €

**REZERVÁCIE LÍSTKOV NA
 :0915/084328**

© Vydalo: Regionálne trampské združenie – Pezinok pre vnútornú potrebu združenia. tvorbe tohto čísla spolupracovali kamaráti : Gula, Rendy, Lewis, Tony Lovec, Bača, a ďalší.

Predpokladaná uzávierka budúceho čísla 20.05.2014.

kontakt: www.rtzpezinok.tym.sk, www.malokarpatskyobcasnik.tym.sk email: malokarpat.obcasnik@gmail.com